

Arrest

nr. 224 367 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen in 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 juni 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 juni 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 3 juli 2019.

1.3. Op 8 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 juli 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, B.(...) O.(...), alias B.(...) Y.(...) met Algerijnse nationaliteit, verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U werd geboren op 10 juni 1996 in de stad Cassablanca. Toen u een jaar of 9 was verhuisde u met uw vader en uw stiefmoeder naar de stad Tanger. Uw moeder was kort daarvoor overleden aan een ziekte.

Toen u 10 jaar oud was besloot u Marokko te verlaten. U kwam niet overeen met de nieuwe vrouw van uw vader en ook uw vader had geen aandacht meer voor u. U was samen met enkele buurtjongens in Kasr Al Kabir aan zee. U nam er een jetski en reisde naar Spanje. In Spanje kwam u in een procedure voor minderjarigen terecht. U werd er opgenomen in een centrum en kon er naar school gaan. U volgde er eveneens een opleiding tot mecanicien. Toen u 17 jaar was besloot u dat u op eigen benen zou gaan staan en dat u uw plan kon trekken. U verliet Spanje en reisde verder. U kwam o.a. naar België bij uw zus M.(...). U vestigde zich niet in België maar ging naar Frankrijk. U ging op en neer tussen Frankrijk en België. Daarnaast ging u ook soms naar Nederland en Duitsland maar nooit met de bedoeling er te blijven. U leerde in Frankrijk uw vriendin M.(...) kennen met wie u een zoon L.(...) heeft. Op 9 oktober 2016 diende u in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 28 oktober 2016 afgesloten met een weigering van de vluchtelingestatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepsprocedure werd op 6 maart 2017 afgesloten. In België werd u op 14 november 2017 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve straf van 30 maanden gevangenis (uittel van 5 jaar voor wat meer is dan 20 maanden) voor diefstal - op heterdaad - met geweld of bedreigingen om in het bezit te blijven van zaken of de vlucht te verzekeren; heling door twee of meerdere personen en op 30 juli 2018 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden die definitief is geworden voor diefstal met geweld of bedreigingen, 's nachts. U zat van 12 augustus 2017 tot 3 januari 2018, van 13 februari 2018 tot 19 oktober 2018 en van 14 januari 2019 tot 29 april 2019 opgesloten in de gevangenis van Sint Gillis. Op 11 april 2019 werd u weerhouden door de Belgische autoriteiten teneinde u van het grondgebied te verwijderen en overgebracht naar een gesloten centrum. Op 25 april 2019 werd er een eerste repatriëringspoging ondernomen. Op 7 juni 2019, twee dagen voor de nieuwe repatriëring op 9 juni 2019, dient u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u er niemand meer heeft. U heeft geen contact meer met uw vader en hij zou u maar negeren. Daarnaast vreest u dat u zal worden opgeroepen om uw militaire dienstplicht te vervullen. U wil gewoon terugkeren naar Frankrijk waar uw zoon verblijft.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. In het administratief dossier bevindt zich een attest van het Marokkaanse consulaat dat uw identiteit bevestigt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet

aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Marokko en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u al jaren in Europa verblijft zonder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en zonder uw verblijf in België in orde te maken. U verklaart op 10 jarige leeftijd te zijn vertrokken uit Marokko (CGVS, p. 5, 8, 10), wat zou willen zeggen 2006 en naar Spanje te zijn gereisd. U krijgt in Spanje verblijfsdocumenten op grond van het feit dat u minderjarig bent. U verlaat Spanje alvorens u 18 jaar wordt en alvorens u definitieve verblijfsdocumenten ontvangt. U reist in 2013 naar België maar laat na hier uw verblijfsdocumenten in orde te maken. U dient hier pas op 7 juni 2019, 2 dagen voor uw voorziene repatriëring op 9 juni 2019 naar Marokko, een verzoek om internationale bescherming in. U heeft geen geldige reden voor deze laattijdigheid. Immers blijkt uit het administratief dossier en uw verklaringen dat u op de hoogte bent van de procedure daar u in Nederland op een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat u op 6 maart 2017 definitief werd geweigerd. U bent dus wel degelijk op de hoogte van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen. U laat vervolgens gedurende meer dan twee jaar na uw verblijf in orde te stellen. U verbleef ook lange tijd in Frankrijk waar u eveneens naliët enige actie te ondernemen. U verklaart dat u dit wel wou regelen eens u uw zoon zou kunnen erkennen (CGVS, p. 18). Men kan er dus van uitgaan dat u goed op de hoogte bent van de procedures. Bovendien kwam u in België ook regelmatig in aanraking met de politie en het gerecht (zie administratief dossier) en werd u hierbij bijgestaan door een advocaat (CGVS, p. 20). Dat u pas op 7 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indient wijst er niet op dat u een nood heeft aan internationale bescherming. U stelt eerder nooit een verzoek te hebben ingediend omdat u vrij kon reizen doorheen Europa en u nooit eerder werd vast gezegd (CGVS, p. 17). U zou gewacht hebben tot twee dagen voor de voorziene repatriëring omdat u nog in een Nederlandse procedure zat (CGVS, p. 17). Echter blijkt uit de informatie dat deze procedure op 6 maart 2017 werd beëindigd. U wou daarnaast ook niet het risico lopen te veel verzoeken om internationale bescherming in te dienen wegens uw jonge leeftijd (CGVS, p. 18.). Nochtans zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen. Uit uw administratief dossier blijkt trouwens dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat er een tweede repatriëring naar Marokko voor u gepland was nadat een eerste poging werd geannuleerd. U zat bovendien reeds vast in het gesloten centrum sinds 11 april 2019. Dit wijst erop dat u geen nood heeft aan internationale bescherming maar enkel een verzoek indient om een nieuwe poging tot repatriëring te vermijden.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u in Marokko nooit enig probleem heeft gekend (CGVS, p. 6, 10, 16, 17). U verliet Marokko als 10 jarige omdat u niet overeenkwam met uw stiefmoeder en uw vader u niet meer zag staan. Dit is een familiaal motief dat niet ressorteert onder de Geneefse conventie, noch wijst het op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a, b van de Vreemdelingenwet. Daarnaast, zo verklaart u, dient u geen verzoek om internationale bescherming in omdat u problemen heeft in Marokko. U dient enkel een verzoek in omdat u wil terugkeren naar Frankrijk en bij uw zoon wil zijn (CGVS, p. 7, 16, 17, 21).

Met betrekking tot uw vrees voor het uitvoeren van uw militaire dienst (CGVS, p. 10, 15) dient te worden opgemerkt dat het aan een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van een verplichte legerdienst kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat u geen overtuigende elementen aanhaalt om u omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan. U stelt dat u niks met schieten en wapens te maken wil hebben (CGVS, p. 15) en omdat u

niemand in Marokko heeft om naar toe te gaan tijdens uw verlof (CGVS, p. 15). Daarnaast bent u opgeleid als mecanicien en ziet u niet in waarom u dan plots met wapens zou moeten leren omgaan (CGVS, p. 16). U wilt niks met wapens te maken hebben omdat u geen tijd wil verliezen (CGVS, p. 16), u denkt dat u 5 tot 7 jaar zal verliezen. Uit informatie blijkt dat de militaire dienstplicht slechts 12 maanden bedraagt. Deze elementen wijzen niet op oprechte, diepgewortelde en onoverkomelijke overtuiging om uw dienstplicht niet te vervullen. Het feit dat u uw zoon dan niet zal zien is evenmin een geldige reden.

U vreest dat u zal opgesloten worden indien u weigert uw dienstplicht te vervullen maar u kan niet zeggen voor hoelang (CGVS, p. 15). Uit de informatie blijkt dat een dienstweigeraar 1 maand tot 1 jaar kan worden vastgezet. Indien u gerechtelijk vervolgd zou worden, dan nog kan een dergelijke veroordeling niet worden aangenomen als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande dienstplichtontduiking te handhaven.

Met betrekking tot het feit dat u naar Frankrijk wil reizen omdat uw zoon daar verblijft en u hem daar wel erkennen als uw zoon dient te worden opgemerkt dat dit geen element is om u de internationale bescherming toe te kennen. U legt overigens ook geen enkel bewijs neer dat u de vader bent van uw zoon.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. U hebt het niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Marokko iets dient te vrezen.

U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet loopt.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een summiere poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker voert aan dat hij zijn land heeft verlaten toen hij nog een kind was. Hij was 10 jaar oud toen hij thuis wegvluchtte. Sindsdien verblijft hij in Europa en hij heeft geen enkele band meer met Marokko. Hij is niet opgegroeid in de Marokkaanse cultuur en zal bij terugkeer naar eigen zeggen gediscrimineerd worden. Daarnaast vreest verzoeker opgepakt en opgesloten te worden omdat hij zijn dienstplicht niet heeft vervuld. Hij stelt dat hij volledig tegen geweld is en dat hij ook vreest voor zijn leven als hij verplicht wordt om naar het leger te gaan. Er heerst immers nog steeds een groot conflict in het zuiden van Marokko waar nog steeds soldaten sneuvelen, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit het artikel "Het conflict om de Westelijke Sahara verkeert nog steeds in een impasse" van 29 oktober 2015. Bovendien zal hij in de gevangenis terecht komen indien hij weigert om zijn dienstplicht te vervullen.

Verzoeker haalt het artikel "*Marokko martelt in gevangenis ondanks verbod*" van de Volkskrant aan om aan te tonen dat gevangenen in Marokko moeten (over)leven in erbarmelijke omstandigheden waar de mensenrechten systematisch worden geschonden en dat gevangenen er nog steeds worden gemarteld.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij al jaren in Europa verblijft zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zonder zijn verblijf in België in orde te maken, hij reeds vastzat in het gesloten centrum sinds 11 april 2019 maar hij pas op 7 juni 2019, 2 dagen voor zijn voorziene repatriëring naar Marokko en nadat een eerste poging tot repatriëring werd geannuleerd, een verzoek om internationale bescherming indient en hij geen geldige reden heeft voor deze laattijdigheid, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, gedrag welk erop wijst dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming maar dat hij enkel een verzoek indient op een nieuwe poging tot repatriëring te vermijden, (ii) het feit dat hij Marokko als 10-jarige verliet omdat hij niet overeenkwam met zijn stiefmoeder en zijn vader hem niet meer zag staan een familiaal motief is dat niet ressorteert onder de Geneefse conventie, noch wijst op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en uit zijn verklaringen daarnaast blijkt dat hij geen verzoek om internationale bescherming indient omdat hij problemen heeft in Marokko maar omdat hij wil terugkeren naar Frankrijk en bij zijn zoon wil zijn, (iii) internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van een verplichte legerdienst slechts kan toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie of onoverkomelijke gewetensbezwaren en hij *in casu* geen overtuigende elementen aanhaalt om hem omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan, zoals wordt toegelicht, en indien hij gerechtelijk vervolgd zou worden indien hij weigert zijn dienstplicht te vervullen, een dergelijke veroordeling dan nog niet kan worden aangenomen als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aangezien een soevereine staat het recht heeft om redelijke maatregelen te treffen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande dienstplichtontduiking te handhaven, (iv) het feit dat hij naar Frankrijk wil reizen omdat zijn zoon daar verblijft en hij zijn zoon daar wil erkennen geen element is om hem internationale bescherming toe te kennen en hij overigens geen enkel bewijs neerlegt dat hij de vader is van zijn zoon en (v) hij geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 juli 2019 (CG nr. 1917492), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geenszins aantoonde een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

2.4.1. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker de motieven volledig ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op zijn extreem laattijdige verzoek om internationale bescherming: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u al jaren in Europa verblijft zonder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en zonder uw verblijf in België in orde te maken. U verklaart op 10 jarige leeftijd te zijn vertrokken uit Marokko (CGVS, p. 5, 8, 10), wat zou willen zeggen 2006 en naar Spanje te zijn gereisd. U krijgt in Spanje verblijfsdocumenten op grond van het feit dat u minderjarig bent. U verlaat Spanje alvorens u 18 jaar wordt en alvorens u definitieve verblijfsdocumenten ontvangt. U reist in 2013 naar België maar laat na hier uw verblijfsdocumenten in orde te maken. U dient hier pas op 7 juni 2019, 2 dagen voor uw voorziene repatriëring op 9 juni 2019 naar Marokko, een verzoek om internationale bescherming in. U heeft geen geldige reden voor deze laattijdigheid. Immers blijkt uit het administratief dossier en uw verklaringen dat u op de hoogte bent van de procedure daar u in Nederland op een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat u op 6 maart 2017 definitief werd geweigerd. U bent dus wel degelijk op de hoogte van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen. U laat vervolgens gedurende meer dan twee jaar na uw verblijf in orde te stellen. U verbleef ook lange tijd in Frankrijk waar u eveneens naliel enige actie te ondernemen. U verklaart dat u dit wel wou regelen eens u uw zoon zou kunnen erkennen (CGVS, p. 18). Men kan er dus van uitgaan dat u goed op de hoogte bent van de procedures. Bovendien kwam u in België ook regelmatig in aanraking met de politie en het gerecht (zie administratief dossier) en werd u hierbij bijgestaan door een advocaat (CGVS, p. 20). Dat u pas op 7 juni 2019 een verzoek om*

internationale bescherming indient wijst er niet op dat u een nood heeft aan internationale bescherming. U stelt eerder nooit een verzoek te hebben ingediend omdat u vrij kon reizen doorheen Europa en u nooit eerder werd vast gezegd (CGVS, p. 17). U zou gewacht hebben tot twee dagen voor de voorziene repatriëring omdat u nog in een Nederlandse procedure zat (CGVS, p. 17). Echter blijkt uit de informatie dat deze procedure op 6 maart 2017 werd beëindigd. U wou daarnaast ook niet het risico lopen te veel verzoeken om internationale bescherming in te dienen wegens uw jonge leeftijd (CGVS, p. 18.). Nochtans zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen. Uit uw administratief dossier blijkt trouwens dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat er een tweede repatriëring naar Marokko voor u gepland was nadat een eerste poging werd geannuleerd. U zat bovendien reeds vast in het gesloten centrum sinds 11 april 2019. Dit wijst erop dat u geen nood heeft aan internationale bescherming maar enkel een verzoek indient om een nieuwe poging tot repatriëring te vermijden.” Het geheel van deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en die de door verzoeker beweerde nood aan internationale bescherming volledig ondermijnen, blijft aldus onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u in Marokko nooit enig probleem heeft gekend (CGVS, p. 6, 10, 161 17). U verliet Marokko als 10 jarige omdat u niet overeenkwam met uw stiefmoeder en uw vader u niet meer zag staan. Dit is een familiaal motief dat niet ressorteert onder de Geneefse conventie, noch wijst het op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a, b van de Vreemdelingenwet. Daarnaast, zo verklaart u, dient u geen verzoek om internationale bescherming in omdat u problemen heeft in Marokko. U dient enkel een verzoek ik omdat u wil terugkeren naar Frankrijk en bij uw zoon wil zijn (CGVS, p. 7, 16, 17, 21).”* Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij sinds tienjarige leeftijd in Europa verblijft en dat hij geen enkele band meer heeft met Marokko, hetgeen echter bezwaarlijk kan volstaan om in zijn hoofde gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat verzoeker sinds tienjarige leeftijd niet meer in Marokko heeft gewoond, wil bovendien niet zeggen dat hij daar geen nieuw leven kan beginnen. Hij heeft immers sinds 2006 in Europa kunnen verblijven, een opleiding tot mecaniciens kunnen volgen, een leven kunnen uitbouwen en in zijn eigen levensonderhoud kunnen voorzien, dus moet hij ook in staat worden geacht om dit te doen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt en waar hij blijkens zijn verklaringen nooit problemen heeft gekend. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij niet opgegroeid is in de Marokkaanse cultuur en dat hij bij terugkeer zal gediscrimineerd worden. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke gronden hij, die over de Marokkaanse nationaliteit beschikt, dan wel discriminatie vreest. Met deze loutere bewering in het verzoekschrift slaagt verzoeker dan ook er allerminst in om enige vrees in dit verband te concretiseren.

2.4.3. Tot slot herhaalt verzoeker zijn vrees dat hij in de gevangenis terecht zal komen indien hij weigert om zijn dienstplicht te vervullen. Hij voert in dit verband aan dat hij tegen geweld is en dat hij ook vreest voor zijn eigen leven indien hij verplicht wordt om naar het leger te gaan. Hij brengt hiermee echter geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt overwogen: *“Met betrekking tot uw vrees voor het uitvoeren van uw militaire dienst (CGVS, p. 10, 15) dient te worden opgemerkt dat het aan een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van een verplichte legerdienst kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke*

gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat u geen overtuigende elementen aanhaalt om u omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan. U stelt dat u niks met schieten en wapens te maken wil hebben (CGVS, p. 15) en omdat u niemand in Marokko heeft om naar toe te gaan tijdens uw verlof (CGVS, p. 15). Daarnaast bent u opgeleid als mecanicien en ziet u niet in waarom u dan plots met wapens zou moeten leren omgaan (CGVS, p. 16). U wilt niks met wapens te maken hebben omdat u geen tijd wil verliezen (CGVS, p. 16), u denkt dat u 5 tot 7 jaar zal verliezen. Uit informatie blijkt dat de militaire dienstplicht slechts 12 maanden bedraagt. Deze elementen wijzen niet op oprechte, diepgewortelde en onoverkomelijke overtuiging om uw dienstplicht niet te vervullen. Het feit dat u uw zoon dan niet zal zien is evenmin een geldige reden.

U vreest dat u zal opgesloten worden indien u weigert uw dienstplicht te vervullen maar u kan niet zeggen voor hoelang (CGVS, p. 15). Uit de informatie blijkt dat een dienstweigeraar 1 maand tot 1 jaar kan worden vastgezet. Indien u gerechtelijk vervolgd zou worden, dan nog kan een dergelijke veroordeling niet worden aangenomen als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande dienstplichtontduiking te handhaven.”

De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers vrees in de gevangenis te zullen belanden omwille van dienstweigering vooralsnog puur hypothetisch is. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Marokko geen algemene dienstplicht bestaat. De dienstplicht werd sinds 2006 trouwens opgeschort. Voor het jaar 2019 werden voor het eerst sinds 2006 10.000 Marokkanen tussen de leeftijd van 19 en 25 opgeroepen om hun militaire dienst te vervullen. Voor het jaar 2020 zullen 15.000 dienstplichtigen worden opgeroepen. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij waaruit kan blijken dat hij reeds als dienstplichtige zou zijn opgeroepen. Dit kan blijkens de informatie vervat in het administratief dossier nochtans eenvoudigweg worden nagegaan op de website tajnid.ma. Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, bracht verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud overigens geen onoverkomelijke gewetensbezwaren aan op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die een dienstweigering voorschrijven. Ook de argumenten in het verzoekschrift dat verzoeker volledig tegen geweld is en dat hij vreest voor zijn eigen leven indien hij verplicht wordt om naar het leger te gaan, wijzen niet op een diepgewortelde en onoverkomelijke overtuiging om zijn dienstplicht niet te vervullen. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar het conflict in de Westelijke Sahara, waar volgens hem nog steeds soldaten sneuvelen, merkt de Raad nog op dat nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan blijken dat dienstplichtigen in dit conflict worden ingezet. De Raad leest in de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de militaire dienstplicht 12 maanden bedraagt, dat de eerste vier maanden bestaan uit een basistraining en dat de dienstplichtigen vervolgens worden ingedeeld in een een gevechts-, ondersteunings- of logistieke eenheid, waar zij gedurende een periode van acht maanden een gespecialiseerde training krijgen. De Raad leest nergens in de informatie waarop hij vermag acht te slaan dat dienstplichtigen zouden worden ingezet in gevechtssituaties. Wat betreft verzoekers stelling dat hij in de gevangenis terecht zal komen indien hij weigert om zijn dienstplicht te vervullen, benadrukt de Raad nogmaals dat deze door verzoeker aangehaalde vrees op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch binnen het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming vermits het tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat behoort om een militaire dienstplicht in te stellen en eventuele sancties te voorzien in hoofde van diegenen die er zich zonder valabele reden aan onttrekken. Een dienstweigeraar/deserteur kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij ten gevolge van zijn dienstweigering/desertie onevenredig zwaar zal worden bestraft wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker brengt echter geen elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van een eventuele dienstweigering onevenredig zwaar zal worden bestraft om één van voormelde redenen. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar mensenrechtenschendingen in de Marokkaanse gevangenissen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker actueel nood zou hebben aan internationale bescherming.

2.4.4. Tot slot merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht op dat het feit dat verzoeker naar Frankrijk wil reizen omdat zijn zoon daar verblijft en hij zijn zoon daar wil erkennen geen element is om hem internationale bescherming toe te kennen.

2.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS